

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1182/2020
17.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Игор Прља, Небојша Жиловић и Виктор Прља, адвокати из ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Благомир Поповић, адвокат из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Милан Лукић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7406/18 од 08.03.2019. године, у седници већа одржаној 17.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7406/18 од 08.03.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7406/18 од 08.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 19152/17 од 11.07.2018. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да су тужени по основу наслеђа иза смрти ЂЂ, умрлог ...2016. године у ..., власници и то ББ $\frac{1}{2}$ идеалног дела, ВВ $\frac{1}{4}$ идеалног дела, ГГ $\frac{1}{8}$ идеалног дела и ДД $\frac{1}{8}$ идеалног дела бесправно подигнуте зидане гараже, пов. 30 м², која се налази на кат. парц. број ..., уписаној у лист непокретности .. КО ..., ул. ... број .. у ..., за коју је пок. ЂЂ покренуо поступак легализације број ..., који се води код Службе за послове легализације Градске управе у Београду. Ставом другим изреке обавезана је тужилца да туженима накнади трошкове парничног поступка и то првотуженој износ од 34.500,00 динара, а друготуженој, трећетуженом и четвртотуженој солидарно износ од 60.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7406/18 од 08.03.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П 19152/17 од 11.07.2018. године. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучи применом члана 404. ЗПП, због потребе новог тумачења права.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку. („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14 у даљем тексту: ЗПП) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према одредби став 2. овог члана закона, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се утврди да су тужени по основу наслеђа иза смрти ЋЋ сувласници непокретности ближе описане у изреци првостепене пресуде, због недостатка активне легитимације. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за новим тумачењем права, на које се тужила у ревизији позива. Поднетом ревизијом тужила указује на пресуду Врховног касационог суда Рев.402/2016, с тим да је приложена само прва страна те пресуде без образложења, па се не може утврдити да ли је донета у истој или битно истоветној чињенично-првеној ситуацији и оценило има ли места уједначавању судске праксе. Стога, нема потребе за новим тумачењем права јер се законске одредбе на које се тужила позива у ревизији не односе на спор у којем тужила тражи утврђење права својине тужених по основу наслеђа. Одредба члана 225. Закона о наслеђивању даје право повериоцу да тражи одвајање заоставштине од имовине наследника а члан 226. и 227 истог закона уређују последице одвајања заоставштине од имовине наследника, а члан 96. став 3. Закона о ванпарничном поступку прописује право повериоца да захтева од суда да донесе одлуку о попису и процени имовине умрлог.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/124), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора

побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници, ради утврђења права власништва на непокретности, поднета је 15.01.2017. године, а вредност предмета спора означена у тужби је 4.000,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра у динарској противвредности за изјављивање ревизије прописан чланом 403. став 3. ЗПП, то значи да ревизија тужиље није дозвољена, због чега је одлучено као у ставу другом изреке, на основу одредбе члана 413. ЗПП.

Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић